

Program wychowawczy > Klasa VI > Wartość VIII > Cierpienie i umieranie w życiu moim i moich bliskich

IV. NAUCZANIE RELIGIJNE

4.1. NAUCZANIE PAPIESKIE

„Drogi chory bracie! Jeżeli ktoś lub coś każe ci sądzić, że jesteś już u kresu, nie wierz w to! Jeżeli znasz odwieczną Miłość, która cię stworzyła, to wiesz także, że w twoim wnętrzu mieszka dusza nieśmiertelna. Różne są w życiu «pory roku»; jeżeli czujesz akurat, że zbliża się zima, chciałbym, abys wiedział, że nie jest to pora ostatnia, bo ostatnią porą twojego życia będzie wiosna: wiosna zmartwychwstania. Całość twojego życia sięga nieskończenie dalej niż jego granice ziemskie: czeka cię niebo”.

Jan Paweł II, Przemówienie do chorych wygłoszone w czasie podróży apostolskiej do Fatimy, *Czeka nas niebo*, Fatima, 12-13.05.2000, „L'Osservatore Romano, 2000, nr 7-8, s. 20.

„Dokonując Odkupienia przez cierpienie, Chrystus wyniósł zarazem ludzkie cierpienie na poziom odkupienia. Przeto też w swoim ludzkim cierpieniu każdy człowiek może stać się uczestnikiem odkupieńczego cierpienia Chrystusa”.

Jan Paweł II, List *Salvifici doloris*, 16, w: tegoż, *Dzieła zebrane. Listy*, wyd. M, Kraków 2007, s. 230.

„Słowa i czyny Jezusa i Jego Kościoła nie dotyczą jedynie tych, którzy doświadczają chorób, cierpien i różnych form odrzucenia przez społeczeństwo. W głębszym znaczeniu dotyczą samego sensu życia każdego człowieka w jego wymiarze moralnym i duchowym. tylko człowiek, który uznaje, że jego życie jest dotknięte chorobą grzechu, może odnaleźć prawdę i autentyczność swojego istnienia przez spotkanie z Jezusem Zbawicielem, w myśl jego własnych słów: „Nie potrzebują lekarza zdrowi, ale ci, którzy się źle mają. Nie przyszedłem wezwać do nawrócenia sprawiedliwych, lecz grzeszników” (Łk 5,31-32)”.

Jan Paweł II, enc. *Evangelium vitae*, 32, w: tegoż, *Encykliki*, t. 2, wyd. Wydawnictwo św. Stanisława B.M. Archidiecezji Krakowskiej, Kraków 1996, s. 673.

„Możemy starać się ograniczyć cierpienie, walczyć z nim, ale nie możemy go wyeliminować. Właśnie tam, gdzie ludzie, usiłując uniknąć wszelkiego cierpienia, starają się uchylić od wszystkiego, co może powodować ból, tam, gdzie chcą zaoszczędzić sobie wysiłku

Program wychowawczy > Klasa VI > Wartość VIII > Cierpienie i umieranie w życiu moim i moich bliskich

i bólu związanego z prawdą, miłością, dobrem, staczają się w życie puste, w którym być może już prawie nie ma bólu, ale coraz bardziej dominuje mroczne poczucie braku sensu i zagubienia. Nie unikanie cierpienia ani ucieczka od bólu uzdrawia człowieka, ale zdolność jego akceptacji, dojrzewania w nim, prowadzi do odnajdywania sensu przez zjednoczenie z Chrystusem, który cierpiał z nieskończoną miłością”.

Benedykt XVI, enc. *Spe salvi*, 37, [online:] https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/benedykt_xvi/encykliki/spe_salvi-30112007.html [dostęp: 17.07.2019].

4.2. PISMO ŚWIĘTE

„Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nim i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśli by popełnił grzechy, będą mu odpuszczone (Jk 5,14-15)”.

Por. Mt 8,17; 25,36; Łk 6,19; 7,16; Mk 5,34.36; 6,12-13; 7,32-36; 8,2225; 9,23; 16,17-18; J 9,6n; 13,1.

4.3. KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

„Śmierć jest kresem życia ziemskiego. Czas jest miarą naszego życia; w jego biegu zmieniamy się i starzejemy. Jak w przypadku wszystkich istot żyjących na ziemi, śmierć jawi się jako normalny koniec życia. Ten aspekt śmierci jest pewnym przynagleniem dla naszego życia; pamięć o naszej śmiertelności służy także jako przypomnienie, że mamy tylko ograniczony czas, by zrealizować nasze życie. „Pomnij... na Stwórcę swego w dniach swej młodości... zanim wróci się proch do ziemi, tak jak nią był, a duch powróci do Boga, który go dał (Koh 12,1.7) (KKK 1007)”.

Por. KKK 1006-1015; 1038-1040; 1045; 1049; 1420; 1500-1505.